

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **R. S.,**
bytem,
zastoupena JUDr. Janem Krčem, advokátem,
sídlem Záhřebská 577/33, Praha 2,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
Křížová 25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2023, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2023, č. j. X, o nepřiznání starobního důchodu z důvodu nesplnění podmínky doby pojištění. Dle žalované žalobkyně ke dni 20. 1. 2023 získala pro nárok na starobní důchod celkem 11 989 dnů pojištění, tj. 32 roků a 309 dnů pojištění místo potřebných 35 let. Požadavek na dobu pojištění stanovený v § 29 odst. 1 písm. k) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“ nebo „ZDP“) tak nebyl splněn a starobní důchod

nemůže být podle § 28 ZDP přiznán. Účastnice řízení nesplnila ani podmínku získání 30 let doby pojištění podle ustanovení § 11 a § 13 odst. 1 ZDP, která je stanovena v ustanovení § 29 odst. 3 písm. a) ZDP, neboť získala pouze 8 577 dnů pojištění, tj. 23 roků a 182 dnů dob pojištění místo potřebných 30 let. Žalovaná v řízení posuzovala dobu zaměstnání od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997, dle žalované sice po tuto dobu výdělečná činnost trvala, ale žalobkyně neprokázala tomu odpovídající dobu pojištění ve smyslu § 8 a § 11 odst. 2 ZDP (skutečný výkon výdělečné činnosti, zúčtování vyměřovacího základu, pobírání dávek nemocenského pojištění), proto předmětná doba nebyla uznána pro stanovení starobního důchodu jako doba pojištění.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím byl zejména přezkoumáván závěr o tom, že období od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997, kdy byla žalobkyně zaměstnána u zaměstnavatele PAK, s. r. o. v likvidaci, není dobou pojištění ve smyslu § 8 a § 11 odst. 2 ZDP. Žalobkyně dostatečně prokázala, že byla v uvedeném období zaměstnancem společnosti PAK, dostávala mzdu, jejíž výši v minimálním rozsahu lze určit. Je známa dohodnutá výše mzdy, tak i průměrná mzda v období před ukončením pracovního poměru, obě částky se v podstatě shodují. Předložila oznámení o mzdových podmínkách, z něhož je zřejmé, jaká byla výše jejího příjmu v rozhodném období, a tedy i aspoň minimální výše jejího vyměřovacího základu. Dále dohodu o uznání dluhu a jeho splácení, ze které je zřejmé, jaká byla výše jejího průměrného výdělku. Ve spojení s pracovní smlouvou a mzdovým listem je zřejmá její výše příjmu za celé rozhodné období. Dále předložila informaci o pojištění – výpis za období od 1. 1. 1993 do 21. 5. 2021 vydaný Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ze dne 21. 5. 2021, který potvrzuje tvrzení o nepřetržitém trvání pracovního poměru u zaměstnavatele. Žalobkyně má za to, že žalovaná nesprávně hodnotila uvedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Provedené šetření u jednatele a společníka společnosti nebyl dle žalobkyně řádný důkaz. Tyto osoby potvrdily trvání pracovního poměru žalobkyně, lze jej tedy považovat za důkaz ve smyslu ustanovení § 85 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Měla-li žalovaná pochybnosti ohledně průběhu pracovního poměru, mohla a měla se pokusit je odstranit v rámci uvedeného šetření u jmenovaných osob. Správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny okolnosti rozhodné pro řízení, v němž je z moci úřední účastníku ukládána povinnost. Je odpovědností správního orgánu opatřit si nezbytné podklady. Stav věci musí být zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V řízení bylo prokázáno, že veškeré doklady společnosti včetně evidenčních listů důchodového pojištění, byly znehodnoceny při povodni v roce 2002. Hlavní zákonem předpokládaný důkaz k prokázání průběhu doby pojištění proto nelze předložit. Žalobkyně si je vědoma, že pro prokazování výše vyměřovacího základu, resp. příjmů, z nichž lze vyměřovací základ vypočítat, jsou dána náročnější kritéria než pro prokázání doby pojištění. Nicméně je nezákonné stanovit tato kritéria jako nesplnitelná. Hodnocením předložených dokladů lze dospět k tomu, že ve sporném období pracovní poměr trval a žalobkyni vznikl nárok na mzdu. Žalovaná však došla k závěru, že se nepodařilo prokázat příjem za každý jednotlivý měsíc a nelze určit ani potřebné podrobnosti o průběhu pracovního poměru. Z potvrzení při změně zaměstnání žalobkyně (**zápočtový list**) ze dne 30. 9. 1997 lze dovodit, že jeden rok před skončením pracovního poměru neevidoval zaměstnavatel pracovní neschopnost žalobkyně. Rovněž značně nepravděpodobné je, že by žalobkyně čerpala neplacené volno. Při hodnocení, zda došlo k prokázání alespoň minimální výše vyměřovacího základu v daném období, je třeba hodnotit důkazy dle § 51 odst. 1 správního řádu, nikoli dle § 85 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, přičemž úvaha o tom, že pracovní poměr trval a

žalobkyně pobírala mzdu v celém posuzovaném období, se z provedených důkazů jeví jako nanejvýš pravděpodobná. V případě pochybnosti o existenci pojištění se měla a mohla pokusit žalovaná je odstranit svědeckou výpovědí. Taková výpověď svědků byla provedena, ale hodnocena nesprávně, v neprospěch žalobkyně. Je možné určit alespoň minimální výši vyměřovacího základu žalobkyně za příslušné období. Pokud došla žalovaná k svému závěru, že v době od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997 výdělečná činnost žalované trvala, avšak pro tuto dobu nebyly prokázány přesné minimální výše vyměřovacích základů, pak se měla vypořádat i s tím, jak s touto dobou bude ve smyslu předpisů o důchodovém zabezpečení naloženo, zda bude započtena do doby pojištění alespoň jako doba vyloučená podle § 16 odst. 4 písm. c) ZDP. Žalobkyně má za to, že pro nezapočtení této doby do doby pojištění nejsou dány žádné důvody.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Nepodařilo se došetřit dobu od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997 jako dobu pojištění z důvodu likvidace zaměstnavatele a úmrtí osob spojených se zaměstnavatelem nebo jeho likvidací. Není pravdou, že by dotčené osoby potvrdily trvání pracovního poměru žalobkyně a bylo by možné jejich odpovědi považovat za důkaz ve smyslu § 85 zákona č. 582/1991 Sb. Výpověď svědků nebyla provedena, neboť žalobkyně nevyhověla výzvě k doložení čestných prohlášení nejméně dvou svědků k prokázání doby pojištění od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997, kdy sdělila, že doba pojištění v uvedené době již byla prokázána předloženými listinami. Dávkový spis sice obsahuje listiny o zaměstnání ve zmíněné době, ty ale neprokazují výkon činnosti, který zakládá účast na pojištění. Nebylo doloženo, že by žalobkyně za uvedené období dosahovala příjmy započitatelné do vyměřovacího základu z činnosti zakládající účast na nemocenském pojištění. Nebylo ani prokázáno, že by byla splněna podmínka zaplacení pojistného v případě, kdy pojistné zaměstnavatel neodvedl, ač tak měl učinit.
4. Ani při započtení doby pojištění od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997 jako doby pojištění žalobkyně nemá nárok na starobní důchod podle § 28 ZDP, neboť by při důchodovém věku 61 let a 8 měsíců ke dni 5. 10. 2020 nezískala potřebnou dobu pojištění 35 let (§ 29 odst. 1 písm. k) ZDP) ani 30 let (§ 29 odst. 3 písm. a) téhož zákona). Na to, aby žalobkyni stačilo 15 let doby pojištění dle § 11 a § 13 odst. 1 ZDP, zatím nedosáhla potřebného věku. Žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 85/2013 – 33 ze dne 2. 4. 2014 a č. j. 4 Ads 28/2013 – 33 ze dne 11. 7. 2013. Z těch dle ní vyplývá přísnější důkazní standard pro prokazování výše příjmů oproti době pojištění. Vyměřovací základ lze stanovit např. dle mzdových listů. Potvrzení zdravotní pojišťovny není dostatečně podrobným zdrojem informací pro zjištění vyměřovacích základů a vyloučených dob. Toto potvrzení nezaznamenává příjem za každý jednotlivý měsíc, tudíž z něj nelze vyčíst potřebné podrobnosti o průběhu pracovního poměru pojištěnce.
5. Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
6. Jak výše uvedeno, žalobkyni byla uznána doba pojištění 32 roků a 309 dnů, přičemž vzhledem k důchodovému věku žalobkyně žalovaná požadovala 35 let pojištění. Žalobkyně své žalobní námitky omezila výhradně na prokázání další doby pojištění v trvání 1 roku a 9 měsíců (1/1996 – 9/1997). Žaloba nenapadla závěr žalované o nutnosti dosáhnout doby pojištění 35 let, zároveň žaloba nenapadla skutkové zjištění o době pojištění 32 roků a 309 dnů, kromě sporného období 1/1996 – 9/1997. K tomu žalovaná ve vyjádření k žalobě příhodně uvedla, že uznání sporné doby pojištění by nemělo vliv na nárok žalobkyně na

starobní důchod, neboť, jak dodává soud, součet doby pojištění by i po připočtení sporné doby byl menší než 35 let (34 let a cca 7 měsíců). Jak výše uvedeno, soud je vázán žalobními body žaloby, nepřezkoumává nad rámec žalobních námitek zákonnost rozhodnutí kromě vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (nicotnost, nepřezkoumatelnost). Prostým součtem doby pojištění uznané a sporné je patrné, že žaloba nemůže být úspěšná, neboť i kdyby byla žalobní námitka o neuznání sporné doby pojištění důvodná, neměla by daná nezákonnost vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku, neboť žalobkyně by i nadále nesplnila podmínku doby pojištění v trvání 35 let. Soudní přezkum dle s. ř. s. není pouze formalizované odhalení vad rozhodnutí, ale také jejich odstraňování, avšak pouze v případě, že nalezená vada řízení nebo rozhodnutí žalovaného správního orgánu má vliv na zákonnost rozhodnutí. Jak výše uvedeno, případná vada rozhodnutí spočívající v nesprávném nepřihlédnutí ke sporné době pojištění by neměla vliv na zákonnost rozhodnutí k danému okamžiku vydání rozhodnutí. Proto soud žalobu zamítl již bez dalšího posouzení oprávněnosti žaloby.

7. K věcnému přezkumu žalobní námitky ohledně sporného období však soud přistoupil, neboť si je vědom následků na právní postavení žalobkyně pro další žádost o starobní důchod.
8. Žalobkyně namítá, že pokud by nebylo možné za dané období zjistit přesnou výši vyměřovacích základů za toto období, měla žalovaná postupovat podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění a dobu pojištění považovat pro účely výpočtu výše vyměřovacího základu za dobu vyloučenou.
9. Podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění *vyloučenými dobami jsou před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, doby, v nichž byl pojištěnec účasten důchodového pojištění nebo zabezpečení podle předpisů platných před tímto dnem, nelze-li zjistit výši vyměřovacích základů za dobu zaměstnání před tímto dnem, a doby uvedené v písmenu j); přitom doby studia po dosažení věku 18 let jsou vyloučenými dobami pouze v rozsahu, v jakém se považují za náhradní dobu pojištění. Vyloučenými dobami jsou před 1. lednem 1996 dále doby, které se podle předpisů platných před 1. lednem 1996 vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, pokud se nekryjí s dobou, která zakládala účast osob samostatně výdělečně činných na důchodovém zabezpečení, dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnovaly do hrubého výdělku, nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 věty čtvrté. Vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 věty čtvrté, doby po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů.*
10. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že v době od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997 je nesporné, že výdělečná činnost žalobkyně trvala, ale nebyly prokázány skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda uvedená doba je dobou pojištění ve smyslu ustanovení § 8 a § 11 odst. 2 ZDP (skutečný výkon výdělečné činnosti, zúčtování vyměřovacího základu, pobírání dávek nemocenského pojištění). Shromážděné podklady dle žalované nezaznamenávají příjem za každý měsíc, nelze z nich vyčíst potřebné podrobnosti o průběhu pracovního poměru, tj. zda účastnice řízení pracovala, zda nečerpala neplacené volno či nemocenské dávky a podobně. Dále uvedla, že výpověď svědků nebyla provedena, neboť

žalobkyně byla vyzvána k doložení čestných prohlášení nejméně dvou svědků, pokud jimi disponuje, k prokázání doby pojištění od 1. 1. 1996 do 30. 9. 1997, kdy na tuto výzvu žalobkyně sdělila, že doba pojištění v uvedené době již byla prokázána předloženými listinami. Dávkový spis sice obsahuje listiny o zaměstnání v dané době, ale tyto neprokazují výkon činnosti, který zakládá účast na pojištění (která je dána výkonem činnosti, dodává soud). Nebylo doloženo, že by žalobkyně za uvedené období dosahovala příjmy započitatelné do vyměřovacího základu z činnosti zakládající účast na nemocenském pojištění. Nebylo ani prokázáno, že by byla splněna podmínka zaplacení pojistného v případě, kdy pojistné zaměstnavatel neodvedl, ač tak měl učinit. Žalovaná dále uvedla, že pokud nejsou k dispozici evidenční listy důchodového pojištění, musí být využit takový důkazní prostředek, díky kterému budou vyměřovací základy stanoveny spolehlivě, tedy například mzdové listy. Toto však neplatí, pokud jde o potvrzení zdravotní pojišťovny a dalších dokumentů, neboť tyto nejsou dostatečně podrobným zdrojem informací pro zjištění měsíčních příjmů s takovou přesností, aby bylo možné zjistit vyměřovací základ za příslušnou dobu pojištění, ale i vyloučené doby za jednotlivé měsíce.

11. Soud má zato, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí, ale ani ve vyjádření k žalobě nijak nevypořádala s aplikovatelností § 11 odst. 4 písm. c) ZDP, přestože žalobkyně takto namítla již v rámci námitek ve správním řízení. Napadené rozhodnutí tak stíhá vadu neurčitosti, neboť se žalovaná nijak nevypořádala s relevantní námitkou žalobkyně, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jelikož však aplikace § 11 odst. 4 písm. c) ZDP neměla vzhledem i nadále nedostatečné době pojištění žalobkyně, neměla tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí (viz. bod 6 odůvodnění rozsudku), vada nepřezkoumatelnosti nezavdala důvod pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
12. Podle § 5 odst. 1 písm. a) ZDP jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastni zaměstnanci v pracovním poměru.
13. Podle § 11 odst. 2 ZDP **za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t a v § 5 odst. 4 nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pojištěnce proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění, pokud nešlo o omluvné důvody; za omluvné důvody se považují skutečnosti uvedené v § 16 odst. 4 větě třetí písm. a). Podmínka zaplacení pojistného uvedená v odstavci 1 písm. a) se považuje za splněnou v případě, kdy osoba samostatně výdělečně činná uhradila pravděpodobnou výši pojistného stanovenou rozhodnutím příslušné územní správy sociálního zabezpečení za kalendářní rok, za který nebyl předložen přehled o příjmech a výdajích, v případě, kdy pojistné nebylo zapláceno jen proto, že v kalendářním roce osoba uvedená v odstavci 1 písm. a) dosáhla stanoveného maximálního vyměřovacího základu pro pojistné^{17c)}, v případě, kdy pojistné nebylo zapláceno proto, že osoba uvedená v odstavci 1 písm. a) měla nárok na slevu na pojistném z důvodu nároku na výplatu starobního důchodu v plné výši, a v případě, kdy zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést, pokud se dále nestanoví jinak; zaměstnavatelem se pro účely tohoto zákona rozumí právnická nebo fyzická osoba zaměstnávající pojištěnce v pracovním poměru a dalších pracovních vztazích, nebo k níž je pojištěnec v jiném vztahu zakládajícím účast na pojištění podle tohoto zákona, jakož i organizační složka státu.**^{16a)} Za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až k), t) a odst. 4 považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto právního vztahu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí nebo této dohody došlo ke skončení

tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8; podmínka zaplacení pojistného se přitom považuje za splněnou. Pro účely splnění podmínky zaplacení pojistného uvedené v odstavci 1 písm. a) se příjem započitatelný do vyměřovacího základu pojištěnce, který náleží zpětně na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na zaplacení tohoto příjmu, započte v těch kalendářních měsících, za které náleží.

14. Pokud má žalovaná za to, že sice nebyl zjištěn příjem žalobkyně ve sporném období, ale pracovní poměr žalobkyně byl nesporný, lze mít za to, že podmínka zaplacení pojistného se považuje za splněnou, i kdyby zaměstnavatel žalobkyně pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést (§ 11 odst. 2 ZDP). Přitom bylo na žalované, aby prokázala, že pojistné nebylo zaměstnavatelem zaplacen, pokud argumentuje možností nezaplacení pojistného zaměstnavatelem. Na žalobkyni je proto nutné nahlížet jako na poplatníka i po spornou dobu, po kterou nelze-li zjistit výši jejích vyměřovacích základů, a tuto dobu považovat za dobu vyloučenou. Žalovaná proto měla aplikovat na spornou dobu § 11 odst. 4 písm. c) ZDP a dobu započítat na dobu pojištění za účelem posouzení nároku na starobní důchod, pokud za shodnou dobu neměla příjem žalobkyně za prokázaný.
15. K výše uvedenému lze odkázat na rozsudek NSS č. j. 6 Ads 85/2013 – 33 č. j. 1 Ads 346/2017-34, dle kterého: „Pokud snad měl krajský soud za to, že vzhledem k neprokázání výše vyměřovacího základu ve sporném období měsíce září 2007 je vyloučeno započtení této doby jako doby pojištění pro účely výpočtu starobního důchodu, nemá takový závěr oporu v zákoně (k tomu viz obdobně rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 Ads 14/2017-48, a ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 Ads 19/2014-26). Krajský soud by tak v podstatě vyloučil použití § 16 odst. 4, věta druhá, písm. c) zákona o důchodovém pojištění, podle kterého [vyloučenými dobami jsou po 31. 12. 1995 doby, po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů. Při prokázání doby pojištění a současném neprokázání alespoň přesné minimální výše vyměřovacích základů je naopak zřejmé, že ačkoli lze určitý časový úsek započíst do doby pojištění, může být tato doba ze shora uvedených důvodů při účely výpočtu vyloučena. Pokud žadatel o důchod prokáže dobu pojištění, nemusí nutně vždy prokázat i výši vyměřovacích základů. U sporných dob pojištění je namístě postupovat dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Doby, ve které by stěžovatel na základě důkazů prokázal, že byl poplatníkem pojistného na pojištění ve smyslu § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, aniž by bylo současně možné zjistit výši jeho vyměřovacích základů, je nutno považovat za dobu pojištění, nicméně pro účely výpočtu výše vyměřovacího základu za dobu vyloučenou.“
16. Z výpisu VZP vyplývá, že žalobkyně pobírala nemocenskou teprve od 1. 6. 2002, přestože jako pojištěnec byla u VZP registrována od 18. 4. 1995. Zároveň však podklady následující zaměstnavatele (MODEVA s. r. o.) obsahují rozporné údaje o pracovní neschopnosti žalobkyně 28. - 30. 1997 (mzdový list), přitom naopak zápočtový list dané neobsahuje. Daný rozpor nebyl nijak žalovanou odstraněn, proto se nelze vyjádřit k případné nepřesnosti evidence VZP a k důkazní hodnotě takové podkladu. Je však na žalované popřít účinky vyplývající z evidence VZP. Dle potvrzení zaměstnavatele PAK ze dne 13. 12. 1996 byla žalobkyně nadále zaměstnaná a její měsíční příjem činil v průměru 7 200 Kč. Dle oznámení o mzdových podmínkách ze dne 1. 4. 1996 se žalobkyni přiznal základní plat 5 000 Kč, přitom další mzdové složky budou poskytovány podle kolektivní smlouvy. Dle pracovní smlouvy ze dne 18. 4. 1995 byla sjednána mzda 3 000 Kč a 3 měsíční zkušební doba. Dne 27. 6. 1997 byla dána žalobkyni výpověď z důvodu zrušení společnosti s ukončením pracovního poměru dnem 30. 9. 1997. Jelikož jinak požadovaný důkaz o příjmu – evidenční list

důchodového pojištění by také vyhotovil zaměstnavatel, soud neshledává zásadní rozdíl mezi potvrzením zaměstnavatele PAK ze dne 13. 12. 1996 o příjmu za rok 1997 a požadovaným ELDZ. Jakkoli ELDZ obsahuje podrobnější údaje o průběhu zaměstnání, údaj o příjmu v roce 1997 byl předložen relativně dostatečný. Pokud žalovaná neprokáže, že z důvodu likvidace zaměstnavatele žalobkyně před ukončením pracovního poměru nevykonávala pracovní úkoly, aniž by byly dány překážky na straně zaměstnavatele, bude mít žalovaná za to, že pracovní činnost žalobkyně vykonávala a pobírala za ni mzdu. Nelze vyloučit, že pro určení výše starobního důchodu nebude zásadní rozdíl v tom, zda doba pojištění v roce 1996 bude považována za dobu vyloučenou (přesto do doby pojištění zahrnutou, ale bez příjmu), a nebo dobou pojištění s příjmem 7 200/měs. Podstatné pro žalobkyně je uznání sporné doby jako doby pojištění pro započtení potřebné doby pro starobní důchod, resp. následně o zvýšení důchodu za každý odpracovaný rok navíc. K tomu lze poukázat na rozsudek NSS č. j. 4 Ads 28/2013 - 22: *„Jestliže je možné při stanovení osobního vyměřovacího základu a starobního důchodu pojištěnce i bez evidenčního listu důchodového pojištění (zabezpečení) postavit najisto aspoň minimální výši jeho vyměřovacího základu za příslušný kalendářní rok a pro pojištěnce je takový postup výhodnější, není žádný důvod pro vyloučení veškeré doby pojištění jím získané v tomto roce podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.“*

17. Soud nijak nepopírá právní závěry žalovanou citovaných rozsudků NSS o rozlišení prokazování doby pojištění a výše příjmu, avšak žalovaná nepřipustně v rozporu se zákonem dovodila bez dalšího nezapočtení doby pojištění jen z důvodu neprokázání příjmu, taková úvaha ze žalovanou citovaných rozhodnutí NSS nevyplývá.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalovaná byla ve věci úspěšná, avšak žádné náklady jí nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. 3. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce